

“Hi ha qui sembla que hagi descobert ara l'existència del Constitucional”

Si finalment el Constitucional re-tallés l'Estatut, gairebé tothom a Catalunya parla de resposta unitària. És factible aquesta unitat? I si ho és, al voltant de quin concepte s'ha d'articular?

—Ha de ser possible. Ara, cal que passin coses que sovint lamentablement no passen. Primer, que quan hi hagi la sentència, ens la llegim serenament, ens reunim, parlem i decidim què fem i si és possible donar-hi una resposta comuna. I com ha de ser? És molt clar. Els catalans vam votar un estatut que marca un sostre d'autogovern i això s'ha de respectar. Per tant, si la sentència altera això, caldrà cercar unes altres maneres d'aconseguir-ho. Les institucions no poden cridar a la insubmissió, però al mateix temps han de fer política, en el sentit de fer complir la voluntat d'autogovern que es va expressar amb el vot favorable a l'Estatut.

—**Compartiu la idea que es pot produir un xoc de legitimitats entre allò que va votar la ciutadania i el Tribunal Constitucional?**

—A veure, el TC no es va crear ahir. En canvi, aquest estiu ha semblat que hi havia qui descobria ara l'existència del TC. Forma part de les regles del joc, que són conegudes. Potser hi ha qui no les coneix, però els polítics tenim l'obligació de conèixer-les. Per tant, allò que el tribunal et pot fer és el seu paper institucional. I a nosaltres ens toca, des de la política, fer que es respecti la voluntat dels ciutadans. I si no és d'una manera haurà de ser d'una altra. Aquesta cerca d'alternatives és la feina del polític.

—**I com és aquesta altra manera?**

—És que no en volem parlar fins que no ens diguin que l'Estatut és inconstitucional. Jo encara no he llegit res que em faci dir que he de recuperar res que hagi perdut. Fins ara l'Estatut és constitucional del tot. Per què he de fer el joc a uns altres? Si algú pensa el contrari ho haurà de demostrar. I si el tribunal



JORDI PLAY

Miquel Iceta i Llorens (Barcelona, 1960), és vice-primer secretari del PSC i portaveu del grup Socialistes-Ciutadans pel Canvi.

ho considera, ho haurà d'argumentar. Fins que no passi, no entrarem en el joc de les especulacions, perquè caiem en aquest tic de la política catalana, de fer molta gesticulació i de perdre el foc per la boca. No hem de donar batalles, les hem de guanyar, com creiem que hem fet amb el finançament.

—**Però des d'Espanya, el PP i el PSOE hi han entrat de ple, en aquest joc.**

—És clar, però és que hi ha gent a qui li pot interessar aquest debat. Hi ha a qui li interessa donar per fet que això serà molt dolent. I així, quan arribi

la reacció, podrà dir que és menor. És que no hi hem d'entrar, en aquest joc. També és veritat que és força hipòcrita la posició dels qui diuen: “No es pot pressionar el tribunal.” Home, el tribunal és pressionat per tothom. Fins al punt que no s'ha pogut renovar, s'ha revocat un magistrat, que amb totes les filtracions als diaris ja es podria configurar una sentència... Per tant, tampoc no ens podem exclamar si una entitat, un partit o qui sigui diu al tribunal què ha de fer. Si de tres anys ençà tothom ho fa! Ara, nosaltres no serem els qui entrarem en el joc de donar per fet que l'Estatut no és constitucional. És un error, però sobretot, és fals. Si no, no l'hauríem votat. I sobretot, no l'haurien votat les Corts Generals.

—**Ara comença el nou curs polític i el darrer de la legislatura. Quins elements clau preveieu?**

—El tema més important serà la crisi i els seus efectes. Com, des de les administracions, s'acompanya la gent que la pateix més directament i com ajudem les empreses que lluiten

per sobreviure. Per tant, serà un component fortament econòmic i social. Ara, també s'aprovaran unes quantes lleis, perquè el govern té en cartera diverses qüestions. Hi ha per resoldre la nova organització social del país. Hi ha el compromís de crear la ponència conjunta sobre la llei electoral. Per tant, hi ha coses sobre la taula que tenen certa importància. Però jo crec que des del punt de vista de la ciutadania, de les coses que realment importen, l'aspecte essencial serà veure fins a quin punt la Generalitat, amb els seus recursos, és capaç de mantenir les polítiques socials i econòmiques en un context com l'actual, tan difícil.

—Amb el nou sistema de finançament, la Generalitat pot afrontar amb prou recursos la crisi?

—Probablement no. Però per què tots els govern del món han augmentat la seva despesa? Doncs perquè han hagut d'encarar noves despeses no previstes. Per això no és estrany que a l'estat espanyol es plantegi el debat de revisar les polítiques fiscals. Els sistema de finançament ens posa en una situació més bona, però no resol tots els problemes, sobretot en un context complicat com aquest, i amb un model basat en uns impostos la recaptació dels quals ha baixat.

—Heu parlat de la llei electoral i de la nova ordenació territorial, dos punts recurrents. Finalment s'avançarà en algun?

—Jo faria allò que en aquests moments estem en condicions de fer: crear la vegueria de l'Ebre i resoldre el disbarat metropolità. Això és el que és més madur i crec que sí que ho podem fer, pel que fa a la nova ordenació territorial. Des del punt de la vista electoral, és molt difícil que un any abans de les eleccions puguem canviar les regles del joc. Però hi ha una altra cosa que sí que podria ser objecte de consens entre els partits, què és l'administració electoral. I intentar que, si més no, a les properes eleccions al Parlament de Catalunya, la darrera instància de resolució de conflictes fos la Junta Electoral de Catalunya, que no existeix, i no la Junta Electoral Central. Per tant, en aquestes qüestions, jo tinc una visió pragmàtica i resoldria els problemes sobre els quals hi pugui haver el consens necessari.

—Pel que fa el desplegament de l'Estatut, més enllà de debat de la sentència del Constitucional, fins a quin punt pot tornar a tibar les relacions entre el PSC i el PSOE el fet d'anar estirant competències?

—Jo sóc molt optimista. Els aspectes on hem posat la banya, els tenim prou enfocats. Hem entrat ja en el traspàs del servei de rodalia de Renfe, que s'ha de fer efectiu el gener de l'any vinent. I, abans d'acabar l'any, el govern d'Espanya s'ha compromès a donar el vist-i-plau a un nou model de gestió aeroportuària que permeti la participació determinant de les institucions catalanes. A part tot el desplegament de l'Estatut, que inclou moltíssimes coses. Recordo que l'anterior estatut es va desplegar durant 23 anys i no es va acabar. En aquest terreny les coses van prou ben encarrilades.

—Les relacions entre els PSC i el PSOE són més bones que ara fa un any?

—Sens dubte, sí. Resoldre el finançament ha estat una prova difícil, però també molt definitiva. Aquí és on s'havia de veure si hi havia la voluntat de desenvolupar l'Estatut o no. I nosaltres hem constatat feliçment que sí.

—I des d'aquesta calma d'ara és més fàcil de plantejar una presència del PSC diferenciada a Madrid?

—Nosaltres sempre hem dit que hi ha dos moments per a plantejar aquesta fórmula. L'un és als congressos del PSC, que és quan es decideix l'organització del partit. I els dos darrers congressos han decidit per amplíssima majoria que sigui l'executiva del partit la que decideixi, en cada moment, quina és la millor manera d'organitzar-se. L'altre moment és quan es constitueixen els grups parlamentaris, i això és durant els set dies després de constituir el Congrés de Diputats. Per tant, no és un problema que tinguem sobre la taula. Però també crec que si el model de relació entre el PSC i PSOE ha funcionat durant vint anys i continua donant bons rendiments, no hi ha motius per a canviar-lo. Si en un moment determinat es decidís que això no és prou potent per a defensar els interessos del país i per al desplegament de la política del PSC, seria el moment de plantejar-ho.

Enric Rimbau

Finalment, com s'ha de reaccionar a una possible sentència adversa del Tribunal Constitucional?

—Fa dos anys que la sentència havia de ser imminent. I, segons quins siguin els càlculs polítics interessats per part dels partits estatals —diguem-ho clar—, es pot anar allargant durant mesos. Per tant, no és per no voler-ne parlar, sinó que, certament, els esdeveniments poden modificar els equilibris i desequilibris d'aquest tribunal. Ara, és molt probable que la sentència sigui de caràcter interpretatiu, i que sigui un bon totxo. Si és així, aquests magistrats poden arribar a rescriure l'Estatut, poden reinterpretar-lo sense retallar gaires articles. És aquí on des d'Esquerra, i des de més àmbits, fem la reflexió del xoc de legitimitats.

—Vosaltres sou independentistes, vau votar que no a l'Estatut per majoria. Ara, però, el defenseu. No és una mica xocant?

—No gens. Esquerra és un partit que, encara que hagi governat a les dues darreres legislatures i que per tant entri en el joc institucional, veu clar que cal anar cap al xoc institucional amb l'estat, com a formació independentista que és. Per això, des d'una perspectiva de país i com a partit democràtic que som, assumim la decisió del referèndum, la decisió dels ciutadans. I, per tant, intentem que s'apliqui de la manera més extensa possible el text aprovat. Així doncs, pot semblar una certa contradicció, però no n'hi ha, perquè, com a independentistes, posem davant la legitimitat de la sobirania del poble de Catalunya, que va dir que volia aquest estatut.

—Per tant, la reacció en cas d'una sentència adversa serà la defensa del text estatutari?

—No, el punt de defensa és la sobirania del poble de Catalunya, la seva decisió, amb una legitimitat altament superior a la de dotze persones, que constitueixen el Tribunal Constitucional. Com a partit que hem optat per treballar dins del sistema, forçant-lo al màxim, per aconseguir, amb les regles del joc democràtic, que el nostre país sigui independent, basem l'esforç d'aquesta estratègia en la voluntat popular. En la potència que pot tenir una majoria que decideixi allò que cregui que és més convenient, encara que la Constitució